

ಮಕ್ಕಳ ಕಣ್ಣು ಪೋಷಕರ ಮೇಲೆ!

ಪೋಷಕರೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸುವವರು ಎಂದರ್ಥವಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡವರು ತಾವೂ ಕಲಿಯುವ ಶಿಷ್ಯರಾಗದೆ ಹೋದರೆ ಎಳೆಯರಿಗೆ ಕಲಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

‘ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳದ ಮಕ್ಕಳು ಬರೀ ಹೇಳಿದವರನ್ನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವೆ...’ ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ಪೋಷಕರು ಬೈದುಕೊಳ್ಳುವುದುಂಟು. ಹೌದು, ಮಕ್ಕಳು ನಾವು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಪ್ರತೀ ಕೆಲಸ ಗಮನವಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಪೋಷಕರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಇಷ್ಟವಾಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ. ‘ನನ್ನ ವಿಷಯ ಬಿಡು, ನೀನು ಸರಿಯಾಗಿ ಜೀವನ ಮಾಡು’ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಹೇಳುವುದುಂಟು. ಅಲ್ಲದೆ ದೀರ್ಘ ಕಾಲದಿಂದ ಪೋಷಕರು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಅನೇಕ ಅಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕ್ಷಿಪ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುವುದು ಕೂಡ ಕಷ್ಟವೇ. ಆದರೂ ಮಕ್ಕಳ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ದೊಡ್ಡವರು ಬದಲಾಗಲೇಬೇಕು. ಪೋಷಕರು ಕಲಿಯದೆ ಮಕ್ಕಳೂ ಕಲಿಯುವುದು ಹೇಗೆ?

ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು ಎಂದಕೂಡಲೇ, ನಾವು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಅವರೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ತಪ್ಪು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಮಕ್ಕಳ ಅನುಕರಣೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ನೇರವಾಗಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಅಪ್ಪ ತಮ್ಮ ಸೈಟಿಕರೊಡನೆ, ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳೊಡನೆ ಫೋನ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಅಪ್ಪ, ಫೋನ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ‘ತಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಯಾಕೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಪ್ಪ ಹಾಗೇಕೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸುವ ಬದಲಿಗೆ, ಮಕ್ಕಳು ಅಪ್ಪ ಅನುಸರಿಸಿದ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಸುಮ್ಮನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ತಾನು

ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದು ಅಪರಾಧವೇನೂ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಅಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಶುರು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ನಡವಳಿಕೆಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಿವಿಮಾತು ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಬೋಧನೆಗಳು ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗದು. ಅದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಕೋಡಿತ್ ಸೋಂಕು ವ್ಯಾಪಿಸಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದ ಅನೇಕ ಪೋಷಕರು ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಾಯಂ ಆಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಇದೆ. ಪತಿ ಮತ್ತು ಪತ್ನಿ ಇಬ್ಬರೂ ಮನೆಯಿಂದಲೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವಿದ್ದಾಗ, ಪರಸ್ಪರರ ನಡುವೆ ಸಿಡಿಮಿಡಿ ಕೊಂಚ ಜಾಸ್ತಿಯೇ ಎನ್ನಬೇಕು. ಆದರೂ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಕಳೆಯಲು ಸಮಯ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಖುಷಿ ಅನೇಕ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಇದೆ. ಇದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಈ ಖುಷಿಯು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಸಂಭ್ರಮವಾಗಿ ಕಂಡರೆ, ಆ ಬಳಿಕ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸುವುದು ಹೇಗೆಪ್ಪಾ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಧುತ್ತೆಂದು ಎದುರುನಿಂತಿತ್ತು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಪೋಷಕರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಭ್ಯಾಸಗಳು ಮತ್ತು ದುರಭ್ಯಾಸಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಗಮನಹರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಹೊಸ ದುರಭ್ಯಾಸ, ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ವಸ್ತುಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆ. ಮೊಬೈಲ್ ಚಾರ್ಜರ್‌ನಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಟಿವಿ, ವಾಷಿಂಗ್ ಮೆಷಿನ್, ಕಂಪ್ಯೂಟರ್, ಫೋನ್‌ನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ಯಾವ ಧೋರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ಒಂದೆರಡು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತಾವೇ ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ವಾಷಿಂಗ್ ಮೆಷಿನ್ ಅನ್ನೇ

ಆಶ್ರಯಿಸುವ ಅಪ್ಪ, ಮೊಬೈಲ್ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಶರ್ಟ್‌ಡೌನ್ ಮಾಡದೇ ಹಾಗೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವ ಅಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಸದ್ಗುಣವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ದಬಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಳಾದ ಚಾರ್ಜರ್ ವೈರುಗಳನ್ನು ಇ-ವೇಸ್ಟ್ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತೇವೆಯೇ ಅಥವಾ ಹಸಿಹಸ ಒಣಕಸವೆಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಸಿಕ್ಕ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಬಿಸಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇವೆಯೇ? ಊಟ ಮಾಡುವಾಗ ಫೋನ್ ರಿಂಗ್ ಆದರೆ ಊಟ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತೇವೆಯೇ? ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಕುಳಿತು ಸಿನಿಮಾ ಅಥವಾ ಧಾರಾವಾಹಿ ನೋಡುವಾಗ ಇತ್ತ ಮೊಬೈಲ್‌ನಲ್ಲಿಯೂ ಧ್ಯಾನ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತೇವೆಯೇ ಅಥವಾ ಕಥೆಯ ಓಟದಲ್ಲಿ ಗಮನವಿರಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ಖುಷಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ಆ ಸಮಯವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತೇವೆಯೇ? ದಿಂಬಿನ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಮೇಲೂ ಮೊಬೈಲ್ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ನೆಟ್ಟಿರುತ್ತೇವೆಯೇ? ಹೀಗೆ ‘ಡಿಜಿಟಲ್ ಶಿಸ್ತು’ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು ಸುಲಭದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ವೃತ್ತಿಯೆಲ್ಲವೂ ಮೊಬೈಲ್ ಅನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅದರಿಂದ ಅಂತರವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾದ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಡಿಜಿಟಲ್ ಶಿಸ್ತಿನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ನಿಯಮಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನ್ವಯ ಆಗುವಂತಿರಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಗಮನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಪೋಷಕರು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಇಂತಹ ಶಿಸ್ತು ಮತ್ತು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in

